

Για

πολλούς αιώνες όλοι οι «δρόμοι οδηγούσαν στη Ρώμη», ωστόσο, κάποτε ήγγικεν η ώρα της Κωνσταντινούπολης. Δεν υπάρχει σ' όλο τον κόσμο άλλη πολιτεία, εκτός από την Κωνσταντινούπολη, που να είναι χτισμένη σε δύο ηπείρους, ενώ ο ιδανικός τρόπος για να προσεγγίσει κανείς την Πόλη βέβαια ήταν από τη θάλασσα, όπως συνηθιζόταν από την αρχή της ιστορίας της, ως αποικία του Βύζα και αργότερα ως η Κωνσταντίνου Πόλις, η μεγαλύτερη πόλη του μεσαίωνα.

Τα πλοία άφηναν πίσω τους το Αιγαίο, περνούσαν μέσα από τα Δαρδανέλλια, τον ελληνικό Ελλήσποντο, τη Θάλασσα του Μαρμαρά και στη συνέχεια την αρχαία Προποντίδα, για να διασχίσουν το Βόσπορο, αυτό το καταπληκτικής ομορφιάς υδάτινο στενό που χωρίζει Ευρώπη και Ασία, για να διαπλεύσουν το στόμιο του Κεράτιου Κόλπου και να δέσουν στο κάτω άκρο του Βοσπόρου ή βορειότερα, στο λιμάνι του Γαλατά, το οποίο αναπτύχθηκε ιδιαίτερα τους μεσαιωνικούς χρόνους. Το Βόσπορο τον χαρακτήρισαν ως «το στενό που ξεπερνά όλα τα στενά, γιατί μ' ένα κλειδί ανοίγει και κλείνει δύο κόσμους, δύο θάλασσες».

Ευλογημένος τόπος, ιδανικός ψαρότοπος, γι' αυτό και ήταν μία από τις κύριες πηγές εισοδήματος για τους Βυζαντινούς. Άλλες σημαντικές πηγές εισοδήματος ήταν οι δασμοί και τα λιμενικά τέλη, που πλήρωναν όσα πλοία περνούσαν από το στενό, μιας και το Βυζάντιο έλεγχε το Βόσπορο από την αρχή της ιστορίας του κι αυτός ήταν ο βασικός λόγος της ανάπτυξής του.

Στις αγορές της πόλης, που έσφυζαν απο κίνηση και ζωή, μπορούσες να βρεις προϊόντα από όλα τα μήκη και πλάτη του γνωστού τότε κόσμου. Μια εξαιρετική περιγραφή της αγοράς της Πόλης μας δίνει ο Guy Rachet στο βιβλίο

του <<Θεοδώρα, η αυτοκράτειρα της Ανατολής>>.

<< Κάτω από τους εμβόλους του φόρου του Αρκαδίου απλώνονταν τα εμπορεύματα που είχαν φτάσει κατευθείαν από το γειτονικό λιμένα του Ελευθερίου: μπαχαρικά από την Ταπροβάλνη και τη Χρυσή Χερσόνησο, λιβάνι, σμύρνα και άλλες ρητίνες και βάλσαμο από την Αραβία και από τη χώρα των Αξουμιτών (Αιθίοπες), δέρματα από τη χώρα των Βλεμμύων (βόρεια Αφρική), πορφύρα από την Τύρο και τη Σιδώνα, γυαλικά και έπιπλα από την Αλεξάνδρεια, αργυρά σκεύη από τη Βετική (Ισπανία), λύχνοι από την Καρχηδόνα και την Ιταλία, αλαβάστρινα αγγεία από την Αίγυπτο, μαλλί από τη Σινώπη, κεριά από τον Πόντο, βαμβακερά υφάσματα, ατσάλι και ελεφαντόδοντο από τις Ινδίες, που εξάγονταν από το λιμάνι της Βαρίγαζας και διέσχιζαν την Ερυθρά θάλασσα, όπου οι μουσώνες ρύθμιζαν τη ναυσιπλοΐα.

Μπροστά από τις εισόδους των καταστημάτων ήταν πάγκοι φορτωμένοι με αυτούς τους θησαυρούς. Οι λιγότεροι ευνοημένοι έμποροι εξέθεταν τα εμπορεύματά τους σε παράγκες φτιαγμένες πρόχειρα από υφάσματα που είχαν τεντώσει ανάμεσα στους κίονες των στοών ή ακόμα και στο λιθόστρωτο της πλατείας, δίπλα σε μισοξαπλωμένους ή καθισμένους κατάχαμα ζητιάνους που επιδείκνυαν τα κουρέλια τους, τις γεμάτες μύγες πληγές τους, τα ακρωτηριασμένα μέλη τους, όλες τις δυστυχίες του κορμιού τους με τις οποίες αξίωναν τον οίκτο των περαστικών. Μέσα σε αυτόν τον θορυβώδη όχλο σπρώχνονταν ναυτικοί από τη Μάλτα και την Σικελία με δέρμα ηλιοκαμένο και αυτιά στολισμένα με χάλκινους κρίκους, Άραβες και Σύριοι οδηγοί καραβανιών με φαρδιούς ραβδωτούς χιτώνες, Αιθίοπες τυλιγμένοι σε πλατιά υφάσματα με ζωηρά χρώματα, Γότθοι, Έρουλοι, Βάνδαλοι και άλλοι βάρβαροι ντυμένοι με δέρματα που βρωμοκοπούσαν, Ούννοι τυλιγμένοι σε πανωφόρια από δέρματα ποντικιών, με μάγουλα αυλακωμένα από βαθιές ουλές. Οι φωνές του πλήθους, τα διαλαλήματα των εμπόρων, οι βλαστήμιες, τα επιφωνήματα, τα γέλια, τα σφυρίγματα, τα γαβγίσματα των αδέσποτων σκυλιών αναμειγνύονταν, συγχέονταν δημιουργούσαν ένα ηχηρό, κακόφωνο θόλο πάνω από αυτό το πολύχρωμο πλήθος>>.

GUY RACHET Θεοδώρα, η αυτοκράτειρα της Ανατολής

Πηγή: vizantinonistorika.blogspot.gr